



Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **I/9084.**

Benyújtás dátuma: **2020-02-10 11:15**

Parlex azonosító: **VD8A0BKC0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Dr. Lukács László György (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 121. §-a alapján interpellációt kívánok benyújtani.

Az interpelláció címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az interpelláció címe: **"Miért sodorja életveszélybe a Kormány a betegeket a kórházi beszállítók tönkretételével?"**

Tisztelt Miniszter Úr!

Az elmúlt évek során két dolog biztos volt a magyar egészségügygel kapcsolatban. Az, hogy a magyar lakosság több mint hetven százaléka a hazai egészségügy állapotát ítélte meg a legégetőbb problémaként. Illetve az, hogy évről évre növekedett a kórházakat gúzsba kötő adósságok mértéke. Minden évben sok tízmilliárd forinttal gyarapodott a kórházi beszállítók felé ki nem fizetett díjak összessége, amely kivétel nélkül az év végén részben került csak kifizetésre. Minden évben tehát az volt a helyzet, hogy az államnak hitelezett több száz vállalkozás, akik a kórházak eszközeinek, vagy más szolgáltatásnak beszállítói voltak, és végső soron a biztonságos betegellátást háttérét garantálták.

Éppen ezért érkezett váratlanul a hír, hogy a Kormány 2019-es évet jelölte meg utolsó évnek, amikor hajlandó kifizetni a kórházi adósságokat. Mindezt úgy, hogy érdemi döntések az adósság újratermelődésének megszüntetése érdekében nem történtek. Ennél még barátságtalanabb lépés volt az, amikor bejelentette a Kormány, hogy olyan alkut tud csak kötni a kórházi beszállítókkal, hogy csak a követelésük 80%-át hajlandó kifizetni. Azaz, az általuk az állami kórházaknak odaszállított, átadott eszközökért a korábbi megállapodásukban foglalt árnak csak 80 %-át kaphatják meg, és mondjanak le 20%-ról. A Kormány még azt is kitalálta, hogy a tartozásokat a NAV képviselőivel közös tárgyaláson, ultimátumként szemtől –szembe fogja közölni, mintegy megzsarolva a cégeket.

A probléma ezzel a következő: a kórházakkal kötött szerződések kötelező erejűek. Azaz, csak úgy, mint egy autó vagy akár egy szobabútor vásárlásánál sem mondhatja azt a vevő a kereskedőnek miután átvette az autót vagy bútort, hogy a végén a maradék 20%-ot nem fogja megfizetni neki.

A Kormány eljárásának több káros hatása lehet: egyrészt olyan többségében hazai kisvállalkozások fognak csődbe menni, akik évek óta megbízható partnerei, sőt évről-évre hitelezői is voltak az állami egészségügynek. Másrészt peres tömkelegére és kártérítésekre kell majd számítani az államnak, amely újabb súlyos 10 milliárdos veszteségeket okozhat. Nem utolsó sorban, ki akar majd azzal az állammal szerződést kötni gyógyszerre, segédeszközökre, fertőtlenítőkre, aki a kialakult ár töredékét, szerződést szegve akar majd kevesebbet fizetni? Márpedig ha nem lesz, aki adja az életmentéshez vagy gyógyuláshoz szükséges eszközöket, akkor mit tud tenni az orvos vagy a kórház?

Tisztelt Miniszter úr!

Mindezekre tekintettel - bízva abban, hogy személyesen teszi ezt meg az Országgyűlésben - az alábbi kérdésekre várom válaszát:

Komolyan gondolja-e a Kormány, hogy a megrendelt szolgáltatásoknak csak a 80 %-át fizeti ki az egészségügyi beszállítóknak?

Számolt-e a Kormány - nem fizetés esetén - a vele szemben indított perekkel, végrehajtási eljárásokkal? Ha igen, ez mennyibe fog kerülni az adófizetőknek?

Ha a piaci szereplők a szavát nem tartó, szerződészegő államnak nem hajlandóak már eszközöket szállítani, tudja-e az állam máshonnan pótolni a kieső szükségleteket?

Várom érdemi válaszát!

Budapest, 2020. február 10.

Tisztelettel,

Dr. Lukács László György

Jobbik